

Nr 347.

Av herr Flyg m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 14, angående godkännande av en i Genève den 2 oktober 1930 dagtecknad konvention om finansiell hjälp m. m.

I regeringens proposition nr 14 föreslås riksdagen godkänna en internationell konvention om finansiell hjälp till krigförande eller inför krigshot stående stat. Vidare skall riksdagen i enlighet med ovan nämnda förslags antagande bemyndiga riksgäldskontoret att i händelse av behov vidtaga de åtgärder av ekonomisk art, som betingas av förhållandena.

Nationernas Förbund har allt ifrån dess tillkomst av anhängare och försvare försetts med ständigt nya dekorationer av fredsfraser. Medan förbundets förhandlingar och beslut klart uppvisat dess karaktär såsom organ för verkställandet av de stora anslutna imperialistiska makternas förberedelser till kommande krig, har förbundet genom egna propagandaorgan och genom den press, som i olika länder står i dess tjänst, förkunnat motsatsen. Nationernas Förbund är, enligt denna förkunnelse, det första steget till krigens omöjliggörande och till världsfredens förverkligande. Förbundet skulle vara organ för en freden gagnande mellanfolklig samverkan o. s. v. Alla dessa förkunnelser kan i de flesta fall, utan överdrift, betecknas såsom medveten bluff, med folkens bedragande som syfte, och i färre fall såsom uttryck för en oskuldsfull naivitet. Icke blott förbundets beslut och förhandlingar utan även de anslutna makternas utrikespolitik samt militärpolitiska åtgärder vederlägger med fakta förkunnelserna om Nationernas Förbund såsom ett organ för freden. Folkförbundet behärskas och ledes av de kapitalistiska staternas regeringar, vilka i sin tur är intresseorgan för olika grupperingar inom den kapitalistiska produktionsordningen, vilken i nuvarande moment nått fram till ett stadium av oförsönliga motsättningar. Dessa motsättningar varken kan eller vill Nationernas Förbund likvidera. Dess uppgift är att dupera folkens breda massor, medan rustningarna pågår och diplomaterna arbetar för att organisera det kommande krigets blockbildningar.

Sällan har väl Nationernas Förbunds demagogiska karaktär framträtt tydligare än i nu föreliggande "Konvention om finansiell hjälp". Denna konventions ikraftträdande förklaras vara till gagn för freden, d. v. s. en åtgärd som än mer skulle förhindra och försvåra ett krigs utbrytande. I sitt yttrande säger utrikesministern, att det främsta skälet för svensk anslutning till konven-

tionen skulle vara "systemets allmänna betydelse för minskande av krigsris- kerna". (Proposition nr 14, sid. 9.) Det förhållandet, att en av två stater, vilka befinner sig inför krigiska förvecklingar, erhåller finansiellt understöd, skulle alltså leda till krigets förhindrande. För varje förnuftig människa förefaller ett rakt motsatt resultat vara det naturliga.

Mot tanken, att det beviljade anslaget till av krig hotad stat skulle använ- das för militära rustningar, d. v. s. till krigsförberedelser, anföres att staten ifråga måste förbinda sig att följa av Nationernas Förbunds råd givna anvis- ningar. Vidare betonas, att beslutet om ekonomiskt stöd skall fattas av ett en- hålligt råd. Till det förstnämnda argumentet behöver man blott erinra om hur erfarenheten flerfaldiga gånger visat hur litet värde avgivna förbindelser har, särskilt i situationer som den här tänkta. Det är ej heller sagt, att rådets an- visningar alltid skulle vara av fredlig art. Dess anvisningar är beroende av, vilka intressen i konflikten ifråga, de makter ha, som sitta i rådet. Vad sedan beträffar talet om ett enhälligt beslut, utgör detta ingen som helst garanti. Den press, som de stora makterna utövar över de mindre, är alltför väl känd. En eventuellt påstridig mindre stat skulle bli utsatt för en sådan påtryckning, att dess opposition snart skulle tystna. Värdelösheten i dessa och övriga argu- ment mot de risker, som konventionens undertecknande medför, framträder uppenbar.

Följer man frågans utveckling fram till dess nuvarande läge, finner man fakta, som klart visar vad det i verkligheten är fråga om. Det visar sig att det är främst Finlands regering, som varit särskilt intresserad av frågans lösning. Vid dess sida har sedan Frankrike uppträtt. Ingen av dessa stater kan göra anspråk på att anses såsom särskilt fredsälskande. De ledande kretsarna i den förstnämnda staten har i ett verk, "Stor-Finland", förklarat att freden för deras lands vidkommande är beroende av, att till Finland inkorporera Väster- och Norrbotten, Nordnorge och hela Karelen. Den regering, som nu sitter, och den utrikesminister, som gjorde framstöten för ekonomiska sanktioner, är icke främmande för dessa storhetsvansinniga nationalistiska planer. Vad Frankrike beträffar, har detta land för någon tid sedan i en bemärkt världs- tidning betecknats som "Europas brandstiftare". Var och en, som i någon mån mån följt det utrikespolitiska spelet, vet, att detta omdöme är riktigt. Det är på sin plats att erinra om den nyligen inträffade affären Wallenius, som, trots att energiska försök att dämpa och dölja gjordes, ställde den aktivistiska finska utrikespolitiken i tydlig belysning. Och vad återigen Frankrike beträffar, så lär ingen kunna påstå, att dess finansiella och diplomatiska arbete i de baltiska staterna (särskilt Polen) samt inom vissa Balkanstater har haft fredliga syfte- mål.

Såväl ovan nämnda staters intresse för frågan som den inställning de in- tagit vid dess hittillsvarande behandling visar att för dem har det varit fråga om en detalj i deras förberedelser till kriget. På officiellt språk kallas detta att arbeta för fred.

Riksdagen kommer genom denna fråga åter i kontakt med den förut diskuterade par. 16 i Nationernas Förbunds statuter. Tolkningen av denna paragraf har varit föremål för många debatter. Från visst håll har sålunda hävdats, att varje nation hade frihet att avgöra såväl ekonomiska som militära sanktioner. Genom det nu föreliggande konventionsförslaget har oklarheten skingrats. Den stat, som skriver under konventionen, har därmed uppgivit sin självständighet. Utrikesministern säger i sitt yttrande, att "principiellt" finns "möjligheter" kvar att ha en annan uppfattning än "enhälliga rådet". Detta är ingenting annat än fagra ord. Varje stat, som undertecknat konventionen, har givetvis förbundit sig att följa densamma. I och med att detta sker har även ett direkt engagemang skett i den konflikt som är förhanden. Den mycket besjungna svenska neutraliteten befinner sig uppenbarligen i stor fara.

Syftet med hela denna fråga är att få de till Nationernas Förbund anslutna staterna bundna samman och engagerade i de ledande Nationernas-Förbundsmakternas imperialistiska krigspolitik. Den pågående inringnings- och blockbildningspolitiken gentemot Sovjet-Unionen har även sina direkta förbindelse-trådar med tillkomsten av detta konventionsförslag. Detta kommer givetvis att energiskt bestridas. Men det må vara hur som helst med den saken — ett är visst: Sveriges arbetande folk har intet som helst intresse av att än mer kedjas samman med den intrigernas politik, som bedrivs under Nationernas Förbunds sköna mantel av demagogi och jesuitism.

Utgående från dessa synpunkter föreslår vi riksdagen besluta

att *avslå* regeringens proposition nr 14 om godkännande av den internationella konventionen om finansiell hjälp och i enlighet därmed även

avslå förslaget om bemyndigande för Riksgäldskontoret att vidtaga på grund av undertecknandet givna åtgärder.

Stockholm den 14 februari 1931.

Nils Flyg.

K. Kilbom.

Edoff Andersson.

Verner Karlsson.

Viktor Herou.

August Spångberg.

Oscar Öhman.

J. P. Dahlén.

